

väki tapetaan, elleivät heti antaudu. Mutta
 jos antautuivat, saavat vaimonihmiset kulkea
 vapaasti tiehensä ja ottaa mukansa niin
 paljon kalleuksia kuin jaksavat kantaa . . .
 Mitäs siinä oli tehtäviä? Antautua täytyi.
 Vaan armappas, kuinka kekseliäisesti ja kau-
 niisti nuo vaimonihmiset menettelivät! Kun
 vahvat linnan portit avattiin, niin vihok-
 listen suureksi hämmästykseksi astui ulos
 vaimo toisen perästä, kukin kanteen selä-
 siän — omaa miestänsä! Kullut ja rikkaudet
 olivat he jättäneet ryöstettäväksi, heidän mie-
 henin olivat heille kalliimmat maailmassa.
 . . . Paljasta kunnioituksen tunteesta eivät
 viholliset osanneet mitään puhua. He antoi-
 vat niiden rohkeiden, jalojen naisten vapaas-
 ti kulkea tiehensä — kalleuksineen, niinkuin
 olivat luvanneet. — ja linnna sai nimen „Wei-
 bertreu“. Sen rauniot ovat vielä tänään
 nähtävissä Weinsbergin kaupungin luona.
 Jospa kaikki vaimot olisivat semmoisia kuin
 Weibertreu'et! . . .

Yhden tiedän — omaa Maijani — josta

Noin tavallisen elämäni Minkä lie kelpynyt summattavaksi Ruusuopimukseksi?

Oleno sitä muulle — ja rakasta, rakasta

Sepyys.

kerran saan sanoa samat sanat, mutta to-
Lori Kerner, jonka elämä vaimonsa Friederike'n
kanssa oli mitä onnellisimpia, on piirtänyt "Wei-
btreu"-raunion seinälle:

"Getragen hat mein Weib mich nicht,
Aber ertragen;

Das war ein schwereres Gewicht,
Als ich mir sagen."

Eikö miin? — Koeta kääntää. Kyöy kirjessii,
joll'et ymmärrä. (Niit, ettei mutta vici' ole paljon
luottamusta saksan kielen taitoosi!). — — —

Minäkin uskoin varmasti, että lupauksesi
mukaan kirjoittaisit perjantai-iltana, vaan olikun
minäkin joutui epätoivoon, kun ei sunnuntaina
kirjettä näkynyt. Vasta eilen maanantaina kir-
jeesi säili, ja silloin näin, että se olikin postin-
syy. Senä olit kirjoittanut perjantaina... Kätkös
armaani kirjestäsi! Hoksani kuin, kuinka
senin onnesi ja tyytyväisyytesi on hämmälläinen
kuin minunkia... Sulostu on todellakin ra-
kastaa ja olla rakastettu sellaiselta kuin
Majattani! — Jerdalle ja Oskurille olen
kertonut miten olen muistanut, ja Jerda

to, aikomusta, edistymistä. Nämä kolme seuraavat kottiaan, mutta antanut myös
Nähtäviä taas olet kottia aikomusta. Minun kottia on kottia erinomaisen: täytyy-

Kunnon kertoneen Karinsile, joka on hyvin in-
teresserattu meistä. Tyttö parat! He eivät vielä
ole ehtineet minua kuin „flammailla“... kosta
heidät rakkaus saavuttaa? — Rouvan Aueristin
oli Sigrid saanut tuon tietoon. Helde min. ei
avustanut, ettemme olleet sille mitään kerto-
neet. Kyllä taisi sekke vähän nolostua, sillä ne
oli muu kovin odottaneet sinne maalle. Ei hän
seutuani minulle oli mitään näyttänyt. — Kai
nähti Pithanen on kirjieni & kuvani saanut, jonka viina
sunnuntaina lähetti? — Kai oli Kaarlo sanonut ole-
vansa Airon liika talossa? Poik. rakka! Minun hän
teki hyvin sympaattisen vaikutuksen. Kohta häälle kts,
jotta ja lähettän kuvani. — Voi minua, kun en muis-
tanut lähettää terveisin Oubra Muxaurobtsalle.
Kerris näitä nyt hänelle oikein paljon, ja muille myös!
— Has, mitä soppaa tässä laulem!.....

Suomessa oli muutamana päivänä pieni hyökkäys-
mä „Aktisi“, itaaliaisen professorin Paolo Mantu-
garran kirjoittama. Leikkasin sen ulos lehdestä ja pu-
nein kulkemaan Sivein luistavaksi. Etkö se ole Sivein
Pruunkin mielestäsi? Sitä lukiessani muistin ensin
meidän äitiämme, sitten oma äitivanhempaini ja vihdoin

Siis... Kunnon... ja sen...
Oubra Muxaurobtsalle...
Pithanen...
Kaarlo...
Airon...
Poik. rakka!
Minun hän...
teki hyvin...
Kohta häälle...
jotta ja...
Voi minua...
Kerris näitä...
— Has, mitä...
Suomessa...
Pruunkin...
meidän...
sitten oma...
vihdoin